

France Prešeren versei

Parancsok

Hallottam parancsolásod:
ne fogjam fehér kezed;
szépséges leány, no látod,
megfogadtam, így teszek.

Hallottam parancsolásod:
titkoljam szerelmemet;
szépséges leány, no látod,
megfogadtam, így teszek.

Hallottam parancsolásod:
többé ne keresselek;
szépséges leány, no látod,
megfogadtam, így teszek.

Hallottam parancsolásod:
mindig elkerüljelek;
szépséges leány, no látod,
megfogadtam, így teszek.

Szólt végül parancsolásod:
véggépp elfeledjelek;
tenném, szépségem! de látod,
ezt az egyet nem lehet.

Ahhoz vagy kioltsd e keblet,
vagy küldj hozzá más szívet.
Bizony, addig nem feledlek –
– Isten óvjon – tégedet!

Az elhagyott leány

Más lányé már tested-lelked,
neki ígérgetsz szerelmet,
hajtogatja hazug nyelved:
hogy oltárhoz viszed híven –
Óvjon Isten!

Megesküszünk, szavad adtad,
mindig szeretsz, úgy fogadtad,
nem választasz mást magadnak
– jár is ez már az eszedben!
Óvjon Isten!

Hogy szívem csak érted égett,
hogy nekem már gyász az élet,
ugyan mit érdekel téged,
sorsomat mint keserítem?
Óvjon Isten!

Óvjon Isten most s örökkön,
szeretőddelel egybekössön,

végóráim előttte üssön,
engem innen elsegítsen –
Óvjon Isten!

Kérelem

Hogy mást keress szemeddel,
nem tilthatom neked,
de villantsd rám is egyszer
e drága fényeket.

Apró feje lebágyad,
nem nyílik a virág;
az erdőn a madárhad
nem zengeti dalát.

Nem donganak a méhek
virág felett s alatt;
s hol a víg vízi élet?

Búsulnak a halak

Bánkódik minden élő
e földön, drága lány,
ha nem hevülhet égő,
arany nap sugarán.

Virág nincs annyi a réten,
erdőn nincs annyi madár,
se méh a drága mézen,
halat se visz annyit az ár,

ahány álmom terólad!
ahány gondolatom!
S mind napra várva szunnyad,
felszállna dalomon.

De szárnyukat kitárni
nincs bennük elég erő,
míg rájuk nem világít
szemedből égi verő.

Hogy gyilkos, hideg árnyban
ne senyvedezzenek,
de szlovének honában
szétröptessék neved:

ha szeretni nem tudsz véggépp,
hát vesd rám legalább
szemednek drága fényét,
égi-szép sugarát.